

GUD LÅTER INGEN GOD GÄRNING GÅ FÖRLORAD

GUD LÅTER INGEN GOD GÄRNING GÅ FÖRLORAD – SVAR TILL DE BEDJANDE I AL 'IMRAN

Inledning

Frågan om kvinnans roll i islamiska grundtexter har ofta väckt diskussion, särskilt när det gäller belöning och erkännande av hennes gärningar. I slutet av sura *Al 'Imran* möter vi en vers som tydligt understryker att Gud inte låter någon god handling gå förlorad – vare sig den utförs av en man eller en kvinna. Denna vers har blivit föremål för olika tolkningar och berättelser om dess uppenbarelse, där Umm Salama må Allah vara nöjd med henne spelar en central roll. Genom att granska haditherna och de klassiska kommentatorernas synsätt kan vi bättre förstå både sammanhanget och innebörden av denna viktiga påminnelse: att Gud belönar alla troende rättvist och fullständigt.

Jag låter inte gå förlorat någon gärning som någon av er gör

I slutet av sura *Al 'Imran*, och i samband med talet om dem som minns Gud stående, sittande och liggande på sina sidor, och som begrundar skapelsen av himlarna och jorden, medan de ber sin Herre om förlåtelse,

GUD LÅTER INGEN GOD GÄRNING GÅ FÖRLORAD

om borttagande av synder och om att få träda in i paradiset tillsammans med de rättfärdiga, kom Hans ord:

"Så svarade deras Herre dem: Jag låter inte gå förlorat någon gärning som någon av er gör, vare sig man eller kvinna – ni är av varandra. De som utvandrade, drevs bort från sina hem, blev plågade för Min skull, kämpade och dödades – Jag skall sannerligen utplåna deras synder och låta dem träda in i lustgårdar, floder strömmar därunder, som belöning från Gud. Gud – hos Honom är den skönaste belöningen." (Al 'Imran:195)

Vi stannar vid orsaken till att denna vers uppenbarades.

at-Tirmidhi återberättade i sin *Jami'* från en man av Umm Salamas släkt, från Umm Salama må Allah vara nöjd med henne, som sade: "O Guds Sändebud! Jag hör inte att Gud nämner kvinnorna i utvandringen." Då uppenbarade Gud: "*Jag låter inte gå förlorat någon gärning som någon av er gör, vare sig man eller kvinna – ni är av varandra.*" Al-Albani sade: "Hasan li-ghayrih." al-Hakim återgav det i *al-Mustadrak* och sade: "Detta är en autentisk hadith enligt al-al-Bukharis villkor, men han återgav den inte." al-Dhahabi instämde.

I en annan återgivning, som Ibn Abi Hatim berättade från Mujahid, sade Umm Salama: "Vi blir inte martyrer, vi strider inte, vi får inte arv." Då uppenbarades: "*Jag låter inte gå förlorat någon gärning som någon av er gör, vare sig man eller kvinna – ni är av varandra.*"

De flesta av de klassiska kommentatorerna nämnde denna hadith vid tolkningen av versen, såsom al-Tabari, al-Baghawi, Ibn Atiyya och al-Qurtubi. Al-Tabari sade: "Det nämndes att man sade till Guds Sändebud ﷺ: Varför nämns männen, men kvinnorna nämns inte i utvandringen? Då uppenbarades denna vers." Sedan nämnde han Umm Salamas hadith.

Ibn Atiyya sade: "Det berättas att Umm Salama sade: 'O Guds Sändebud! Gud har nämnt männen i utvandringen, men Han har inte nämnt kvinnorna i något av detta.' Då uppenbarades versen."

Men al-Tabaris och Ibn Atiyyas sätt antyder att Umm Salamas hadith inte är orsaken till uppenbarelsen – antingen på grund av svaghet i kedjan eller för att den inte passar versens sammanhang. Al-Tabari förklarar att versen kom som svar till dem som ropade till sin Herre, och sade: "Gud svarade

GUD LÅTER INGEN GOD GÄRNING GÅ FÖRLORAD

dessa bedjare, som Han beskrev, att de bad till Honom: 'Jag låter inte gå förlorat någon gärning som någon av er gör, vare sig man eller kvinna.'

Ibn Kathir sade efter att ha återgett versen: "Versens innebörd är att de troende med förstånd, när de bad om det som tidigare nämnts, så svarade deras Herre dem direkt, såsom Han sade: *'När Mina tjänare frågar dig om Mig - Jag är nära. Jag besvarar den bedjandes bön när han ber till Mig. Låt dem därför besvara Mig och tro på Mig, så att de må ledas rätt.'* (al-Baqara:186). Och Hans ord: *'Jag låter inte gå förlorat någon gärning som någon av er gör, vare sig man eller kvinna'* är en förklaring till svaret - dvs. Han meddelade dem att Han inte låter någon gärning gå förlorad, utan varje människa får sin del, man som kvinna."

Alltså är det mest sannolika att versen inte uppenbarades på grund av Umm Salamans ord, av två skäl:

1. Kedjan innehåller en obestämd man.

2. Versens sammanhang stöder inte detta, utan visar att versen är ett direkt svar från Gud till dem som bad Honom i fruktan och hopp: *"Skydda oss från Eldens straff"* (Al 'Imran:191) till deras ord: *"Herre, förlåt oss våra synder, utplåna våra felsteg och låt oss dö bland de rättfärdiga. Herre, ge oss vad Du lovat oss genom Dina sändebud och förödmjuka oss inte på Uppståndelsens dag - Du sviker aldrig Ditt löfte."* (Al 'Imran:193-194). Därefter sade Han: *"Så svarade deras Herre dem ..."*

Om versen hade uppenbarats på grund av Umm Salamans ord, skulle kopplingen mellan bönen och svaret ha brutits - vilket inte är fallet för den som reflekterar.

Sammanfattning

Versen uppenbarades inte på grund av Umm Salamans ord, utan som ett direkt svar från Gud till de ödmjuka som bad Honom i hopp om Hans belöning och i fruktan för Hans straff. Han besvarade deras bön, gav dem vad de önskade och räddade dem från det de fruktade. Gud är full av nåd mot de troende.

[REFLEKTION](#)

[«KORANENS BUDSKAP KAPITEL 1](#)

[HADITHEN OM KHABBAB OCH ORSAKEN TILL UPPENBARELSEN»](#)

- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)
- [De enorma fördelarna med tawakkul på Allah](#)
- [Tawhids centrala betydelse och farorna med innovation och shirk](#)
- [Mer vilsna än boskap](#)
- [Bönetider för Sverige](#)
- [Bönetider för 135 städer i sverige](#)
- [Bönen gudomlig befallning](#)